

LIEG NOOIT

Freida McFadden

Lieg nooit

Vertaald door Marije Willemsen

LAB Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520922 (paperback)
ISBN 9789032521325 (e-book)
ISBN 9789032521332 (audioboek)
NUR 332
© 2022 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *Never Lie*
Vertaling Marije Willemsen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

PROLOOG

ADRIENNE

Iedereen liegt.

Jaren geleden werd er een psychologisch experiment bedacht om in te schatten hoe vaak leugenachtig gedrag voorkomt. Het ging om een kapotte snoepautomaat.

De proefpersonen kregen te horen dat de automaat defect was. Als ze er een dollar in stopten, zou de defecte machine hun snoep geven, maar vervolgens ook hun dollar teruggeven. Proefpersonen die de automaat gebruikten, ontdekten dat dit klopte. Ze namen één, twee, drie of zelfs vier gratis repen en haalden vervolgens hun geld uit de automaat.

Er hing een bordje op de automaat. Op het bordje stond: ‘Om storingen met deze machine te melden, belt u dit nummer.’ De proefpersonen wisten niet dat het opgegeven nummer van een onderzoeker van de studie was.

Raad eens hoeveel mensen dit nummer hebben gebeld om de kapotte machine te melden.

Nul.

Dat klopt. Niet één van de tientallen proefpersonen was eerlijk genoeg om het nummer te bellen en de kapotte automaat te melden. Ze pakten allemaal hun gratis snoep en gingen weer door.

Zoals ik al zei, iedereen liegt.

Er zijn veel gemakkelijk herkenbare tekenen dat iemand liegt, vooral als het een onbedreven leugenaar is. Als professioneel psychiater ben ik goed bekend met deze tekenen. Het is bijna te gemakkelijk om ze te herkennen:

Leugenaars friemelen.

De toon van hun stem of hun spraakpatronen verandert.

Leugenaars geven te veel informatie en babbelen overvloedig om zichzelf of anderen te overtuigen van wat ze zeggen.

Er zijn machines gebouwd om deze patronen te herkennen en te identificeren. Maar zelfs de beste leugendetector heeft een foutpercentage van vijftientig procent. Ik ben veel nauwkeuriger dan dat.

Als je luistert naar de audiotapes van mijn patiëntengesprekken, is dat niet altijd even duidelijk. Op de band mis je de belangrijke visuele aanwijzingen. Ze vermijden bijvoorbeeld oogcontact of bedekken hun mond of ogen. Maar als je mijn patiënt bent en je zit in mijn kantoor met me te praten, kan ik naar je gezicht en je gebaren kijken en naar de toonhoogte van je stem luisteren.

Ik zal de waarheid kennen. Ik weet het altijd.

Lieg nooit tegen me.

1

TRICIA

Heden

We zijn hopeloos verdwaald en mijn man wil het niet toegeven.

Ik kan niet zeggen dat dit atypisch gedrag is voor Ethan. We zijn pas zes maanden getrouwd en negentig procent van de tijd is hij de perfecte echtgenoot. Hij kent de meest romantische restaurants in de stad, hij verrast me nog steeds met bloemen en als hij vraagt hoe mijn dag was, luistert hij echt naar mijn antwoord en stelt hij de juiste vervolgvragen.

Maar de andere tien procent van de tijd is hij zo koppig dat ik wel kan gillen.

‘Je hebt de afslag naar Cedar Lane gemist,’ vertel ik hem. ‘We kwamen er een halve kilometer geleden langs.’

‘Nee.’ Een eng uitziende ader puilt uit in Ethans nek. ‘Het is verderop. We zijn er niet voorbijgekomen.’

Ik slaak een gefrustreerde zucht terwijl ik de routebeschrijving naar het huis in Westchester pak, met dank aan onze makelaar Judy. Ja, we hebben gps. Maar dat signaal is ongeveer tien minuten geleden uitgevallen. Nu kunnen we alleen nog maar vertrouwen op deze geschreven routebeschrijving. Het is alsof we in het stenen tijdperk leven.

Ethan wilde iets afgelegens. Die wens komt uit.

Het ergste is dat het sneeuwt. Het begon een paar uur geleden, toen we Manhattan verlieten. Toen we vertrokken, waren het schattige witte vlokjes die verdampten bij contact met de grond. Het afgelopen uur zijn de vlokken verviervoudigd in grootte. Ze zijn niet schattig meer.

En nu we van de snelweg af zijn, is deze verlaten, smalle weg bedekt met sneeuw. En het is niet zo dat Ethan in een vrachtwagen rijdt. Zijn BMW heeft prachtige handgestikte leren stoelen, maar alleen voorwielaandrijving. En hij is ook niet erg bedreven in het rijden in de sneeuw. Als we zouden slippen, zou hij waarschijnlijk niet eens weten of hij met de bocht mee of ertegenin moet sturen. (Ertegen, toch?)

Als bij toverslag slipt de BMW op een stuk modderig ijs. Ethans handen proberen het stuur stevig vast te houden. Hij weet de auto recht te zetten, maar mijn hart bonst. Het sneeuwt steeds harder. Hij stopt aan de kant van de weg en steekt zijn hand naar me uit.

‘Laat me die routebeschrijving eens zien.’

Plichtsgetrouw overhandig ik het licht verfrommelde papiertje. Ik wou dat hij mij had laten rijden. Ethan zou nooit toegeven dat ik beter kan navigeren dan hij. ‘Ik denk dat we de afslag hebben gemist, Ethan.’

Hij kijkt omlaag naar het blad met getypte aanwijzingen. Dan tuurt hij door de voorruit. Zelfs met de ruitenwisser op volle snelheid en ons grootlicht aan is het zicht verschrikkelijk. Nu de zon aan de hemel staat, kunnen we nog maar een meter voor ons zien. Alles daarachter is puur wit. ‘Nee. Ik zie wel hoe we er komen.’

‘Weet je het zeker?’

In plaats van mijn vraag te beantwoorden, moppert hij: 'Je had het weer moeten checken voordat we op weg gingen.'

'Misschien moeten we omkeren?' Ik druk mijn handen tussen mijn knieën. 'We kunnen het huis een andere keer bekijken.' Als er buiten de auto geen sneeuwstorm woedt.

Mijn man draait zijn hoofd om en kijkt me aan alsof ik gek ben geworden. 'Tricia, we hebben bijna twee uur gereden om hier te komen. We hebben nog tien minuten te gaan en nu wil je omdraaien en naar huis gaan?'

Dat is nog iets wat ik over Ethan heb geleerd in de zes maanden dat we getrouwd zijn. Als hij eenmaal een idee in zijn hoofd heeft om iets te doen, geeft hij niet op voordat het gedaan is. Ik denk dat ik dat wel als iets goeds kan zien. Ik zou niet getrouwd willen zijn met een man die een heleboel half afgemaakte projecten in huis achterlaat.

Ik leer nog steeds over Ethan. Al mijn vriendinnen berispten me omdat ik te snel met hem trouwde. Op een dag ontmoetten we elkaar in een koffietentje. Ik struikelde en morste mijn drankje vlak naast zijn tafel en hij stond erop om een nieuw drankje voor me te kopen.

Het was liefde op het eerste gezicht. Toen ik hem zag, viel ik als een blok voor zijn blonde haar met nog blondere plukken. Zijn blauwe ogen hadden de kleur van de hemel op een heldere dag en waren omrand met bleke wimpers. En zijn sterke Romeinse neus zorgde ervoor dat hij niet te mooi was. Toen hij naar me glimlachte, was het gebeurd met me. De volgende zes uur brachten we samen koffiedrinkend door en later die avond nam hij me mee uit eten. Die avond maakte ik het uit met mijn vriendje, met wie ik meer dan een jaar samen was, en legde ik verontschuldigend uit dat

ik de man had ontmoet met wie ik zou gaan trouwen.

Negen maanden later zijn mijn Koffiehuis-Romeo en ik getrouwd. Zes maanden daarna verhuizen we naar een plek buiten de stad. Onze hele relatie is een grote stroomversnelling.

Ik zou het zo weer doen. Hoe meer ik over Ethan te weten kom, hoe meer ik verliefd op hem word. En hij voelt hetzelfde voor mij. Het is zo geweldig om mijn leven met hem te delen.

Behalve dat ene grote geheim dat hij nog niet kent.

‘Goed,’ zeg ik. ‘Laten we het huis zoeken.’

Ethan overhandigt me de routebeschrijving. Hij zet de BMW terug in de D-stand. ‘Ik weet precies waar ik heen moet. Het is verderop.’

Dat valt nog te bezien.

Deze keer rijdt hij langzamer, zowel om rekening te houden met de sneeuw als om de afslag niet te missen, waarvan ik zeker weet dat hij die ongeveer een halve kilometer geleden al heeft gemist. Ik houd mijn ogen ook op de weg gericht, ook al is de voorruit nu bedekt met sneeuw. Ik probeer warme, droge gedachten te denken.

‘Daar!’ roept Ethan. ‘Ik zie het!’

Ik leun voorover in mijn stoel en trek de gordel strak. Hij ziet het? Wat ziet hij precies? Draagt hij een onzichtbare nachtkijker? Want alles wat ik zie is sneeuw, en daarachter nog meer sneeuw, en daarachter duisternis. Maar dan remt hij af en zie ik dat er een paadje naar een bebost gebied leidt. Hij draait het grootlicht in de richting van een bord dat bijna aan het oog onttrokken is door de sneeuw. Ik kan de woorden nog net lezen als hij net iets te snel de bocht om gaat.

Cedar Lane.

Niet te geloven. Ethan had al die tijd gelijk. Ik wist zeker dat hij de afslag naar Cedar had gemist, maar dat was niet zo. Het is hier. Maar nu we op het smalle weggetje naar het huis zitten, ben ik bang dat de BMW het niet haalt. Als ik naar het gezicht van mijn man kijk, zie ik dat hij dezelfde zorgen heeft. Het pad naar het huis is nauwelijks verhard en nu ligt er een dik pak sneeuw.

‘We moeten Judy zeggen dat ze de bezichtiging kort moet houden,’ zeg ik. ‘We willen hier niet vast komen te zitten.’

Ethan knikt instemmend. ‘Ik moet eerlijk zijn. Ik wilde iets afgelegens, maar dit is krankzinnig. Ik bedoel, het is alsof we in een of ander gat...’

Zijn stem valt halverwege de zin weg. Ik kan me alleen maar voorstellen dat hij erop wilde wijzen dat we in een of ander gat zijn beland. Maar voordat hij de woorden eruit kan krijgen, valt zijn mond open. Want het huis is eindelijk in zicht gekomen.

En het is ongelooflijk.

De advertentie op Judy’s website vermeldde dat het twee verdiepingen hoog is, plus een zolder, maar die beschrijving doet geen recht aan dit uitgestrekte landgoed. De plafonds moeten extreem hoog zijn, want het steile zadeldak van het huis lijkt tegen de hemel te schrapen, zwaar van de sneeuw. De zijkanten van het huis zijn bekleed met spitsboogramen die het huis meer het uiterlijk geven van een kathedraal dan van een plek waar mensen wonen. Ethans kaak lijkt elk moment ontwricht te kunnen raken.

‘Jezus,’ ademt hij. ‘Kun je je voorstellen op zo’n plek te wonen?’

Ik ken mijn man pas iets langer dan een jaar, maar ik herken de blik op zijn gezicht. Hij stelt geen retorische vraag. Hij wil in dit huis wonen. We hebben die arme Judy door half Westchester en Long Island gesleept, omdat geen enkele plek die we gezien hebben helemaal voldeed aan het plaatje dat Ethan in zijn hoofd heeft. Maar nu...

‘Vind je het leuk?’ zeg ik.

‘Vind je het niet geweldig? Ik bedoel, kijk dan.’

Ik open mijn mond om hem gelijk te geven. Dit huis is ontegenzeggelijk prachtig. Het is groot en elegant en afgelegen – alles waar we naar op zoek waren. Het is een perfect huis om te vullen met kinderen, wat ons uiteindelijke doel is. Ik wil Ethan vertellen dat ik net zoveel van het huis hou als hij. Dat als Judy er is, we haar ter plekke een bod moeten doen.

Maar dat kan ik niet.

Want terwijl ik naar dit uitgestrekte landgoed staar, bekruipt me een misselijkmakend gevoel. Zo misselijkmakend dat ik mijn mond bedek en diep ademhaal om te voorkomen dat ik mijn lunch over de dure bekleding van de BMW spuug. Ik heb me nog nooit zo gevoeld. Niet over een van de tientallen lege huizen die we de afgelopen maanden hebben bekeken. Ik heb nog nooit zo’n sterk gevoel gehad.

Er is iets vreselijks gebeurd in dit huis.

‘O shit,’ zegt Ethan.

Ik haal nog een keer trillerig adem en duw nog een golf van misselijkheid weg. Op dat moment merk ik dat we gestopt zijn met bewegen. De voorwielen draaien vastberaden rond, maar het heeft geen zin. De auto zit vast.

‘De wegen zijn te glad,’ zegt hij. ‘We krijgen geen grip.’

Ik hou mezelf vast en ril, ook al is het bloedheet. ‘Wat moeten we doen?’

‘Nou...’ Hij steekt zijn hand uit om wat condens van de voorruit te vegen. ‘We zijn vrij dicht bij het huis. We kunnen het lopen.’

Makkelijk gezegd. Hij draagt geen Manolo Blahnik-laarzen.

‘Het lijkt erop dat Judy er al is,’ voegt hij eraan toe.

‘Echt waar? Ik zie haar auto niet.’

‘Ja, maar de lichten zijn aan. Ze zal wel in de garage geparkeerd staan.’

Ik tuur door de beslagen voorruit naar het huis. Nu ik beter kijk, zie ik een enkel lichtje branden in een van de ramen boven. Dat is vreemd. Als een makelaar een huis laat zien, zou ze dan niet beneden het licht aandoen? Maar de hele benedenverdieping van het huis is donker. Er is alleen dat ene licht boven.

Opnieuw ril ik.

‘Kom,’ zegt Ethan. ‘We kunnen beter naar binnen gaan. We kunnen de nacht niet in de auto doorbrengen. We zullen zonder benzine komen te zitten en doodvriezen.’

Geen aantrekkelijke gedachte. Ik begin spijt te krijgen van deze hele reis. Wat dacht ik wel niet om hierheen te komen? Maar Ethan houdt van het huis. Misschien komt het allemaal goed.

‘Goed,’ zeg ik. ‘Laten we lopen.’

2

O mijn God, het is zo koud.

Zodra ik het portier aan de passagierskant van de BMW open, heb ik grote spijt dat ik ermee heb ingestemd om naar het huis te lopen. Ik draag mijn wollen jas van Ralph Lauren die tot aan mijn knieën komt, maar ik kan net zo goed een vel papier dragen, want de wind lijkt dwars door me heen te gaan, zelfs als ik mijn capuchon omhoogtrek.

Maar het ergste zijn mijn voeten. Ik draag leren laarzen, maar het zijn niet echt sneeuwlaarzen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ze voegen een zeer gewaardeerde drie centimeter toe aan mijn lengte en ze zien er prachtig uit met blauwe skinny jeans, maar ze beschermen mijn voeten absoluut niet tegen de sneeuw die er nu omheen ligt.

Waarom o waarom heb ik een paar stijlvolle laarzen gekocht die niet als laarzen kunnen functioneren? Ik begin nu echt spijt te krijgen van al mijn levenskeuzes. Mijn moeder zei altijd dat je niet de deur uit moest gaan met schoenen waar je nog geen kilometer op kon lopen.

‘Gaat het, Tricia?’ vraagt Ethan. ‘Je hebt het toch niet koud?’

Hij fronst zijn voorhoofd, verbijsterd door mijn geklap-pertand en lippen die langzaam blauw worden. Hij draagt

het zwarte ski-jack dat hij vorige maand heeft gekocht en hoewel ik zijn voeten niet kan zien, ben ik er vrij zeker van dat zijn laarzen wél groot en warm zijn. Ik wil hem de nek omdraaien omdat hij me dit laat doen, maar dan zou ik mijn handen uit mijn diepe zakken moeten halen en zou ik waarschijnlijk bevrozen, want in tegenstelling tot hem heb ik geen handschoenen. Ik moet toegeven dat hij beter voorbereid was dan ik.

‘Ik heb het een beetje koud,’ antwoord ik. ‘Mijn laarzen zijn niet sneeuwbestendig.’

Ethan kijkt naar zijn eigen schoenen en dan weer naar mij. Na even te hebben nagedacht, loopt hij om de zijkant van de auto heen en hurkt dan naast me neer. ‘Oké, spring maar op mijn rug.’

Vergeet alles wat ik heb gezegd. Ik hou van mijn man. Echt waar.

Hij geeft me een ritje op mijn rug over de rest van het pad, langs het tekoopbord op het besneeuwde gazon en helemaal tot aan de voordeur. De veranda is grotendeels afgeschermd van de sneeuw en daar laat hij me voorzichtig op de grond zakken. Hij schudt sneeuwvlokken uit zijn nu vochtige blonde haar en knippert druppels water uit zijn wimpers.

‘Dank je.’ Ik glimlach naar hem, duizelig van genegenheid voor mijn sterke, knappe man. ‘Je bent mijn held.’

‘Graag gedaan.’ En dan maakt hij een buiging. Zwijmel. Ik hou ervan om pasgetrouwd te zijn.

Ethan trekt zijn wollen handschoenen uit en drukt met zijn duim tegen de deurbel. We horen het klokkenspel door het hele huis rinkelen, maar na enkele ogenblikken

wachten komen er geen voetstappen naar de deur om ons binnen te laten.

Het andere vreemde is dat de begane grond van het huis helemaal donker is. We zagen allebei dat er boven licht brandde, dus we namen aan dat er iemand thuis was. We namen aan dat het Judy was. Maar als Judy hier was, zou ze beneden zijn, toch? Ze zou niet boven zijn in een willekeurige slaapkamer. De begane grond van het huis is doodstil.

‘Misschien zijn de eigenaars thuis,’ zegt Ethan, terwijl hij zijn nek verrekt om omhoog te kijken naar het torenhoge landgoed.

‘Misschien...’

Maar er is nog iets vreemds aan dit alles. Er staat geen auto op het terrein. Niet dat ik kan zien. Natuurlijk staat de auto van de eigenaar in een sneeuwstorm waarschijnlijk in de garage. Judy zou waarschijnlijk niet in de garage parkeren, dus het feit dat haar auto niet zichtbaar is, bewijst dat ze er niet is.

Ethan belt weer aan terwijl ik mijn telefoon uit mijn tas haal. ‘Er zijn geen berichten van Judy,’ meld ik. ‘Maar de ontvangst is zeker twintig minuten geleden weggevallen, dus misschien probeert ze nu contact met ons op te nemen.’

Hij graaft zijn eigen telefoon uit zijn zak en kijkt fronsend naar het scherm. ‘Ik heb ook geen ontvangst.’

We horen nog steeds geen enkel geluid uit het huis komen. Ethan loopt naar het raam naast de deur en houdt zijn handen boven zijn ogen om naar binnen te kunnen kijken. Hij schudt zijn hoofd.

‘Er is zeker niemand op de begane grond. Ik ben er niet van overtuigd dat hier überhaupt iemand is.’ Hij haalt zijn

schouders op. ‘Misschien heeft Judy het licht boven aangelaten de laatste keer dat ze hier was.’

Dat klinkt niet als Judy. Judy Teitelbaum is de professional bij uitstek. Ze laat al huizen zien sinds voor ik geboren ben en elk huis dat ze ons heeft laten zien is vlekkeloos. Ik vermoed dat ze elk huis zelf schrobt. Ik durf niets aan te raken als ik in een van de huizen ben voor een bezichtiging. Als ik een drankje neerzet zonder onderzetter, zou ik Judy een beroerte kunnen bezorgen. Dus nee, ik denk niet dat ze het huis zou verlaten met het licht boven aan. Maar ik kan geen andere verklaring bedenken.

Ethan trekt aan de kraag van zijn gewatteerde jas terwijl ik mijn armen om me heen sla voor warmte. ‘Nou, ik weet niet wat ik moet doen. Ze is er duidelijk niet.’

Ik slaak een gefrustreerde zucht. ‘Geweldig. Wat moeten we dan doen?’

‘Wacht even...’ Zijn ogen vallen op de mat onder onze voeten – het woord ‘welkom’ is geschreven in gedetailleerd schrift, gedeeltelijk verborgen door de sneeuw. ‘Misschien ligt hier ergens een reservesleutel.’

Er ligt er geen onder de welkomstmat, dat zou veel te voor de hand liggend zijn, maar een grondiger onderzoek levert een sleutel op die verborgen ligt onder een bloempot bij de deur. De sleutel is ijskoud en licht vochtig in mijn handpalm.

‘Dus...’ Ik trek mijn wenkbrauwen op naar Ethan. ‘Moeten we zonder haar naar binnen gaan? Denk je dat dat goed is?’

‘We moeten wel. Wie weet hoelang het nog duurt en het vriest hier.’ Hij slaat beschermend een arm om mijn

schouder. ‘Ik wil niet dat je longontsteking krijgt.’

Hij heeft gelijk. Zonder telefoonsignaal en met de auto die steeds dieper onder de sneeuw bedolven raakt, hebben we een schuilplaats nodig. In het huis zijn we tenminste veilig.

Ik steek de sleutel in het slot en hoor het slot draaien. Ik leg mijn hand op de deurknop, die ijskoud is onder mijn handpalm. Ik probeer aan de knop te draaien, maar de deur beweegt niet. Verdomme. Ik kijk omlaag naar de sleutel, die nog steeds in het slot geklemd zit. ‘Denk je dat er een nachtslot is?’

‘Laat mij eens proberen.’

Ik stap achteruit om Ethan het te laten proberen. Hij beweegt een beetje met de sleutel en probeert dan de knop. Niets. Hij stapt even achteruit, grijpt dan de deurknop weer vast en gooit zijn hele gewicht tegen de zware houten deur. Met een luid krakend geluid springt de deur open.

‘Het is je gelukt!’ Mijn held. Zwijmel.

Het huis is pikdonker binnen. Ethan draait aan een schakelaar aan de muur en ik verbijt mijn teleurstelling als er niets gebeurt. Maar dan flikkeren de plafondlampen even voordat ze tot leven komen. Godzijdank is er stroom. De verlichting is zwak – meerdere lampen zijn waarschijnlijk doorgebrand – maar het is genoeg om de grote leefruimte te verlichten.

En mijn mond valt open.

Allereerst is de woonkamer enorm, en hij lijkt nog groter doordat er kamers bijgetrokken zijn. Nadat we de afgelopen jaren in een appartement in Manhattan hebben gewoond, vinden we bijna elk huis enorm. Maar dit huis is net zo

gigantisch als een museum. Het is zelfs net zo gigantisch als een vliegveld. En hoeveel vierkante meters er ook zijn, het lijkt zoveel groter door de hoge plafonds.

‘Jezus,’ ademt Ethan. ‘Deze plek is ongelooflijk. Het lijkt wel een kathedraal.’

‘Ja.’

‘En de vraagprijs is zo laag. Dit huis ziet eruit alsof het vier keer zoveel waard zou moeten zijn.’

Terwijl ik instemmend knik, krijg ik weer een golf van dat nare gevoel. *Er is iets vreselijks gebeurd in dit huis.*

‘Er kan schimmel zijn,’ zegt hij bedachtzaam. ‘Of de fundering is slecht. We moeten de boel laten inspecteren door een professional voordat we iets tekenen.’

Daar reageer ik niet op. Ik vertel hem niet dat ik stiekem hoop dat dit huis vol schimmel zit of afbrokkelt aan de basis, of dat er een andere reden is waarom ik nee kan zeggen tegen hier wonen zonder over te komen als een gekke vrouw die een huis waar haar man van houdt niet wil kopen omdat ze er een slecht gevoel over heeft.

En er is nog iets vreemds aan dit huis.

Het is volledig gemeubileerd. De woonkamer heeft een modulaire bank, een loveseat, een salontafel en boekenkasten die tot de nok toe gevuld zijn met boeken. Ik loop naar de prachtige bruinleren bank en ga met mijn vinger langs een van de kussens. Het leer voelt stug aan, alsof niemand de kussens in eeuwen heeft gebruikt, en mijn vinger komt er zwart vanaf. Stof dat er al jaren ligt.

Sommige huizen die we hebben gezien waren gemeubileerd omdat de eigenaren er nog woonden, maar die huizen zagen er bewoond uit. Dit huis niet. Er zitten lagen stof op

elk meubelstuk in de woonkamer. Toch zijn deze meubels niet van het soort dat iemand achterlaat als hij verhuist. Die leren bank heeft waarschijnlijk ergens in de vijf cijfers gekost. En wie laat er nou al zijn boeken achter?

De vloer ziet er ook stoffig uit, alsof er in lange tijd niemand overheen heeft gelopen. Als ik mijn ogen opricht, zie ik dikke spinnenwebben in elke hoek van de woonkamer. Ik kan me bijna de spinnen voorstellen die door die webben kruipen, wachtend om hun hoektanden in me te laten zinken.

Het is ook meer bewijs dat Judy hier niet is geweest. Judy zou nooit zo'n stoffig huis achterlaten. En spinnenwebben? Absoluut niet. Het is tegen haar principes.

Ik draai me om naar Ethan en sta op het punt om dit aan te geven, maar hij wordt door iets afgeleid. Een gigantisch portret van een vrouw hangt boven de schoorsteenmantel. Hij staart ernaar, met een vreemde, donkere blik op zijn gezicht.

‘Hé,’ zeg ik. ‘Wat is er?’

Zijn bleke wimpers fladderen. Hij lijkt verbaasd dat ik ineens naast hem sta, alsof hij vergeten was dat ik hier was. ‘O. Eh, niets. Ik... Wie denk je dat dat is?’

Ik volg zijn blik naar het portret. Het is gigantisch, levensgroot. En de vrouw op het portret is opvallend. Er is geen ander woord voor haar – ze is het soort vrouw voor wie, als je haar op straat zou zien, je zou stoppen om nog een keer te kijken. Ze lijkt midden dertig, met steil haar dat net tot onder haar schouders valt. In eerste instantie zou ik haar haar kastanjebruin hebben genoemd, maar als ik mijn hoofd opzij kantelt, verandert het in een schitterende kleur

rood. Haar huid is bleek en vlekkeloos, maar ik neem aan dat iedereen een mooie huid kan hebben op een schilderij. Maar een van haar opvallendste kenmerken zijn haar levendige groene ogen. Veel mensen hebben groene ogen met bruine of blauwe vlekken, maar die van haar zijn zo intens groen dat het lijkt alsof ze van het doek af kunnen springen.

‘Misschien woonde ze hier?’ stel ik voor.

Ethans lippen vormen een grijns. ‘Wat voor arrogant, zelfingenomen persoon zou een gigantisch schilderij van zichzelf boven de open haard hangen?’

‘Bedoel je dat je niet wilt dat ik een enorm schilderij van mezelf aan de muur hang in ons nieuwe huis?’ plaag ik hem.

Ethan werpt me een vernietigende glimlach toe. Iets aan het schilderij heeft hem verstoord en het lijkt er niet op dat hij erover wil praten.

Ik loop naar de boekenkast bij de open haard, nog steeds met mijn wollen jas aan omdat het veel te koud is om hem uit te trekken. Degene die hier woonde moet van lezen hebben gehouden, want er staan meerdere boekenkasten verspreid door de kamer, allemaal bijna overvol met boeken. Ik werp een blik op enkele titels op de planken, voor het geval we hier een tijdje vastzitten en ik iets nodig heb om me te vermaken. Er is een hele plank met boeken met precies dezelfde titel.

De anatomie van angst.

Een kleine rilling loopt over mijn rug en ik druk mijn jas tegen mijn borst. Ik pluk een van de vele hardcover boeken van de plank, waar een laagje stof op ligt, zoals op alles in dit huis. *De anatomie van angst* door Adrienne Hale, MD, PhD. En er staat een foto van een bebloed mes op de

omslag. Geweldig. Precies wat ik nu wil zien.

Ik draai het boek om. Er staan een paar mooie citaten op van bekende auteurs en professionals die het boek aanprijzen. En linksonder staat een foto van de auteur. Het is dezelfde foto die boven de schouw hangt.

‘Ethan,’ zeg ik. ‘Kijk eens.’

Hij wendt zijn blik af van het portret en voegt zich bij mij bij de boekenkast. Hij kijkt over mijn schouder naar de foto op de achterkant van het boek. ‘Adrienne Hale,’ leest hij van de achterflap. ‘Is zij niet die psychiater die vermoord is?’

Hij heeft gelijk. Drie jaar geleden was de verdwijning van dr. Adrienne Hale een van de grootste verhalen in het nieuws. Vooral omdat het gebeurde kort na de verschijning van haar psychologieboek, dat bijna een jaar lang op de bestsellerlijst van de *New York Times* bleef staan en maandenlang op de eerste plaats stond. Iedereen in het land las dat boek, ik ook. Natuurlijk was het enorme succes van het boek grotendeels te danken aan het feit dat haar verdwijning zo’n sensationeel verhaal was.

‘Ze is verdwenen,’ corrigeer ik hem. ‘Volgens mij hebben ze haar lichaam nooit gevonden.’

Hij trekt de hardcover uit mijn handen en bladert erdoorheen. ‘Ik wed dat ze haar uiteindelijk gevonden hebben. Ergens aangespoeld.’

‘Misschien.’ Adrienne Hale verdween minstens twee jaar geleden uit het nieuws en haar boek verdween ook uit de hitlijsten. ‘Je hebt het gelezen, nietwaar?’

Zijn ogen zijn nog steeds gericht op de pagina’s voor hem terwijl hij zijn hoofd schudt. ‘Ik haat die populaire psychologieonzin.’

‘Nee, het was echt goed.’ Ik wijs met een vinger naar de opengeslagen pagina’s in zijn hand. ‘Het gaat allemaal over haar patiënten, weet je? De vreselijke ervaringen die ze hadden en hoe ze ermee omgingen.’

‘Ja, geen interesse.’ Hij legt het boek op een willekeurige plank, plotseling verveeld. Ethan is niet zo’n lezer. ‘Haar vriend heeft haar vermoord, toch? Ik herinner me dat deel. Hij zat in de tech of zo.’

‘Ze beschuldigden hem, maar ik denk niet dat hij ervoor naar de gevangenis is gegaan.’

‘Hij heeft het waarschijnlijk wel gedaan.’

‘Waarschijnlijk.’ Ik knik. ‘Er lopen veel gekke mannen rond.’

Hij pakt mijn hand en trekt me naar zich toe, zodat ik zijn hete adem op mijn wang voel. ‘Ben je niet blij dat ik je gered heb van al die eikels?’

Ik rol met mijn ogen, maar hij heeft niet helemaal ongelijk. Ik heb in het verleden wel wat eikels gedatet. Niemand die moordzuchtig was zoals de vriend van dr. Adrienne Hale, maar ik heb ooit een jongen gehad die me bedroog met mijn beste vriendin. Het was bijna een cliché. Ethan daarentegen is ongelofelijk loyaal geweest in de tijd dat we samen zijn. Hij kijkt nooit naar andere vrouwen, ook al kijken ze de hele tijd naar hem.

‘Denk je dat dit haar huis is?’ vraag ik. ‘Dr. Adrienne Hale?’

‘Waarschijnlijk.’ Hij kijkt weer omhoog naar het portret. ‘Dat, of iemand die gevaarlijk geobsedeerd was door haar.’

Ook al heb ik mijn jas aan, ik heb het nog steeds koud. Ik wrijf over mijn armen voor warmte. Als we hier nog

veel langer zijn, kunnen we misschien uitzoeken hoe we de verwarming aan kunnen zetten. Ethan is goed in dat soort dingen. ‘Zou je het niet vervelend vinden om in het huis van een dode vrouw te wonen?’

‘Niet echt.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Iedereen gaat uiteindelijk dood, toch? Dus tenzij we een gloednieuw huis kopen, weet je min of meer zeker dat er iemand in heeft gewoond die nu dood is. Nou en?’

Leuke nieuwe feiten die ik leer over mijn echtgenoot van zes maanden: hij heeft geen spirituele kant.

Ik kijk naar de boekenkast en laat mijn ogen rusten op het boek dat Ethan nonchalant boven op de plank heeft gegooid. Ergens voelt het alsof Adrienne Hale het niet leuk zou vinden als hij met haar boekenkast rommelt, alsof hij de energie in het huis verstoort. Ik pak het boek en zet het terug op de plank waar het eerst stond. Hopelijk kalmeert dat tijdelijk haar geest, ook al loopt haar moordenaar nog ergens rond.

Mijn maag laat een pijnlijke grom horen. ‘Wanneer denk je dat Judy hier zal zijn? Ik sterf van de honger.’

‘Ik heb geen idee.’ Hij kijkt omlaag naar zijn Rolex. ‘Ik kijk even of haar auto in de garage staat.’

Terwijl Ethan op zoek gaat naar de deur van de garage, valt mijn blik op de vloer onder mijn voeten. Het hout is zo smerig dat ik hier niet graag op blote voeten zou lopen – mijn voetzolen zouden absoluut zwart worden. Maar terwijl ik naar de vloer kijk in het licht van de flikkerende plafondlampen, zie ik een verandering in het stofpatroon bij de boekenkast. Het lijkt bijna op...

Een voetafdruk.

Ik sluip erheen om het beter te bekijken en knijp mijn ogen dicht in het schemerige licht. Het lijkt zeker op een voetafdruk. Ik zet mijn eigen laars naast de afdruk – degene die de voetafdruk heeft gemaakt, had voeten die een stuk groter waren dan de mijne. Zou het de voetafdruk van Ethan kunnen zijn? Het lijkt ongeveer de juiste grootte, maar ik heb hem hier niet zien staan.

‘De garage is leeg.’ Ethan komt tevoorschijn uit een deur bij de keuken en veegt wat lijkt op spinrag van zijn schouder. ‘Judy is er niet.’

Ik ril, zelfs met mijn jas nog aan. ‘Hé, kom eens kijken.’

Ethan loopt naar me toe en ik zie dat wij tweeën overal nieuwe voetafdrukken maken. ‘Wat? Wat is er?’

‘Is dit een voetafdruk?’

Hij tuurt naar het stofpatroon op de vloer. ‘Misschien?’

‘Dus wie heeft die gemaakt?’

‘Ik weet het niet. Judy?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Denk je dat Judy zo’n grote schoenmaat heeft?’

Ethan ademt in en ik zweer dat ik de luchtstroom in de ijskoude woonkamer kan zien. ‘Dan was het misschien iemand anders die het huis heeft bezichtigd.’

Maar Judy zou nooit iemand zo’n stoffig huis laten zien. Mijn ogen scannen de vloer, maar ik zie geen andere voetafdrukken die net zo opvallend zijn als deze. ‘Wanneer denk je dat Judy hier is?’

Hij frons. ‘Ik weet niet of Judy nog gaat komen, Tricia.’

‘Ze zou ons niet laten zitten.’

‘Ja, maar er is een sneeuwstorm. We hebben het amper gehaald en de sneeuw wordt alleen maar heftiger. Eerlijk

gezegd was het onverantwoordelijk van haar om de bezichtiging vanavond te plannen.’

‘Dus...’ Ik kauw op het puntje van mijn duimnagel. ‘Denk je dat we hier vast kunnen zitten? Voor vannacht?’

Onze hoofden draaien tegelijkertijd om naar een van de ramen te kijken. De sneeuw komt harder naar beneden dan ooit tevoren. Het is alsof er een muur van wit uit de lucht valt. Onze auto is waarschijnlijk bedolven en eerder deed hij het ook al niet zo goed in de sneeuw.

‘Ik ben bang van wel,’ zegt hij. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik bedoel, kijk eens naar deze plek. Ik wed dat de keuken gevuld is met eten. En zelfs als dat niet zo is, we hebben die noodvoorraadkit in de kofferbak. Zitten daar niet een heleboel energierepen in?’

‘Ik... denk het...’

‘Laten we iets gaan eten.’

Ethan loopt doelgericht in de richting van de keuken. Ik kan niet geloven dat hij zich niet eens een klein beetje zorgen maakt, ook al zitten we nu opgesloten in dit onbekende huis vol spinnenwebben en enge voetafdrukken. Zo is Ethan nu eenmaal. Hij is altijd zo zelfverzekerd. Dat vind ik zo leuk aan hem.

Dus volg ik mijn nieuwe man naar de keuken. Maar de hele tijd heb ik het akelige gevoel dat die groene ogen op het portret boven de schoorsteenmantel naar me kijken.